

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-21, в закрито заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Данаилова

като разгледа докладваното от Радостина Данаилова Търговско дело № 20211100902852 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ във вр. чл. 274 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на „Б.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу Отказ № 20211217112633/20.12.2021г на длъжностно лице по регистрацията към Агенция по вписванията, постановен по заявление на дружеството с образец Б7 с вх. № 20211217112633 за вписване по партидата на „Б.Ф.“ ЕАД, на осн. чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от ЗМИП, на действителен собственик.

Жалбоподателят счита отказът за незаконосъобразен, както и за необоснован, поради липса на подробни мотиви. Твърди, че на върха на корпоративната верига над българското дружество „Б.Ф.“ ЕАД стои дружеството Е.Б. АД, което е публично дружество, чийто акции се търгуват на регулиран пазар. Твърди, че разпоредбата на чл. 63, ал. 1 ЗМИП не предвижда изключение от кръга на юридически лица и правни образувания, които следва да извършат регистрация на своите действителни собственици в съответния публичен регистър, освен за публичните дружества и следователно по отношение на дъщерните им дружества е достатъчно да се посочи за действителен собственик съответното публично дружество. Пзовава се на фактически извършени множество вписвания на публични дружества като действителни собственици, както и на съдебна практика, в която такива вписвания са приети за допустими. Моли обжалваният отказ да

бъде отменен и да бъде указано на длъжностното лице да извърши поисканото вписване.

Съдът като обсъди доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявлението, по което е постановен обжалвания отказ, в поле 550 „Действителни собственици“ са посочени дружеството Е.Б. АД, за което е посочено, че е публично дружество, както и физическите лица К.Б. и А.Х..

От представената декларация към заявлението се установява, че в раздел I „Действителни собственици“ е посочено дружеството Е.Б. АД, което е посочено едновременно и по раздел II, б. Б като дружество, чрез което непряко се упражнява контрол, а в раздел II, б.А е посочено дружеството „А.Ю.“ АД, което е едноличен собственик на капитала на Б.Ф. ЕАД, съгласно вписванията в търговския регистър. Лицето К.Б. /посочено в заявлението като действителен собственик/ е посочено в декларацията като представител на Е.Б. АД, а лицето А.М.Х. /посочено в заявлението в полето за действителен собственик/ изобщо не е посочено по никакъв начин в декларацията, нито като собственик, нито като представител на юридическите лица, посочени като такива чрез които пряко или непряко се упражнява контрол.

Жалбата е подадена в преклузивния седем дневен срок от легитимирано лице срещу подлежащ на съдебен контрол отказ за издаване на охранителен акт, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Дължимата от длъжностното лице по регистрация проверка по чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ обхваща проверка дали заявените обстоятелства подлежат на вписване, както и дали към заявлението са представени изискуемите документи, удостоверяващи подлежащото на вписване обстоятелство и дали последните удостоверяват съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона.

Съгласно чл. 50а, ал. 1 от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър и до регистъра на юридическите лица с нестопанска цел подлежащите на вписване обстоятелства относно действителните собственици се посочват в заявление по образец - № Б7, състоящо се от две части, като Част I. е за обстоятелства по чл. 63, ал. 1 и ЗМИП. По арг. от ал. 2 на чл. 50а от Наредбата, при

заявяване на обстоятелства по чл. 63, ал. 1 и ЗМИП към заявлението се прилагат декларация по чл. 63, ал. 4 от ЗМИП; документите, установяващи съществуването на юридическите лица или други правни образувания, чрез които пряко или непряко се упражнява контрол, и удостоверяващи лицата, които ги представляват по националния им закон, ако не са учредени по българското право или не са вписани в ТРРЮЛНЦ или регистър БУЛСТАТ; нотариално заверено съгласие на физическото лице за контакт по чл. 63, ал. 4, т. 3 от ЗМИП; други документи съгласно изискванията на закон.

В конкретния случай, в подаденото заявление в поле 550 „Действителни собственици - физически лица, участващи пряко или косвено в дружеството“ е заявено вписване на юридическо лице, чиито акции се търгуват публично, което обстоятелство съдът счита, че не подлежи на вписване, а посочените в заявлението две физически лица като действителни собственици, не са посочени като такива в подадената декларация, поради което и законосъобразно длъжностното лице е постановило отказ.

При систематично и граматическо тълкуване на разпоредбите на ЗМИП във връзка с целите на закона, съдът намира, че изискванията за вписване в ТРРЮЛНЦ на действителни собственици на юридически лица и други правни образувания касаят посочване на данни и информация **само за физическо лице/физически лица**.

Така чл. 61, ал. 1 ЗМИП въвежда изискване за учредените на територията на Република България юридически лица и други правни образувания и физическите лица за контакт да предоставят определена информация за **„физическите лица, които са техни действителни собственици“**. Според легалната дефиниция на понятието „действителен собственик“, дадена в § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, това е **физическо лице или физически лица**, което/които в крайна сметка притежават или контролират юридическо лице или друго правно образувание, и/или **физическо лице или физически лица**, от чието име и/или за чиято сметка се осъществява дадена операция, сделка или дейност и които физически лица отговарят на определения в т. 1 – т.3 условия. Изречение второ и трето на т. 1 от § 2, ал. 1 от ДР въвеждат критерии за „пряко притежаване“, съответно – „косвено притежание“ от **физическо лице/лица** на акции, дялове или права на глас в съответното юридическо лице друго правно образувание. Според ал. 5 на § 2 ДР на ЗМИП,

когато не може да се установи или съществува съмнение за действителния собственик, за такъв се счита **физическото лице**, което изпълнява длъжността на висш ръководен служител. Пак в същия смисъл е и образецът от Декларацията – Приложение № 3 към чл. 38 от ППЗМИП, който съдържа полета, единствено относно данните на **физически лица** като действителни собственици на юридическо лице/правно образувание. Следователно, задължението за заявяване на действителни собственици е относимо към идентифициране само и единствено на физически лица, които отговарят на установените от ЗМИП критерии, и юридически лица не са и не могат да бъдат вписвани като действителни собственици.

Съгласно разпоредбата на § 2, ал. 1 от ДР на ЗМИП, за да се счита за действителен собственик едно физическото лице, което притежава или контролира юридическо лице или друго правно образувание, и/или от чието име и/или за чиято сметка се осъществява дадена операция, сделка или дейност, то следва да отговаря на определени условия, които са посочени в т. 1 до т.3, на същата алинея. Редакцията на т.1 поражда възможност за различно тълкуване, каквото различно тълкуване правят жалбоподателя и длъжностното лице по регистрацията. Разпоредбата предвижда, че „по отношение на корпоративните юридически лица и други правни образувания действителен собственик е лицето, което пряко или косвено притежава достатъчен процент от акциите, дяловете или правата на глас в това юридическо лице или друго правно образувание, включително посредством държане на акции на приносител, или посредством контрол чрез други средства, **с изключение на случаите на дружество, чиито акции се търгуват на регулиран пазар, което се подчинява на изискванията за оповестяване в съответствие с правото на Европейския съюз или на еквивалентни международни стандарти, осигуряващи адекватна степен на прозрачност по отношение на собствеността**“. По становище на съдебния състав нормата следва да се тълкува в смисъл, че **по отношение дружествата, чиито акции се търгуват на регулиран пазар**, които се подчиняват на изискванията за оповестяване в съответствие с правото на Европейския съюз или на еквивалентни международни стандарти, осигуряващи адекватна степен на прозрачност по отношение на собствеността, **не се прилагат посочените в първата част на изречението условия за установяване на действителни собственици физическите**

лица, поради което и тези физически лица не подлежат на установяване, респективно не подлежат на обявяване по реда на ЗМИП. **Не се касае за изключение от правилото, че действителните собственици могат да бъдат не физически лица**, а определен вид дружества, най-общо наречени „публични“ и именно те следва да бъдат обявени, каквото тълкуване застъпва жалбоподателя.

Неотносими към законосъобразността на обжалвания отказ са доводите на жалбоподателя, че по партиди на други дружества е вписано, че акциите/дяловете им са притежавани или са контролирани от публично дружество, тъй като фактически постигнати незаконосъобразни резултати не могат да обосноват неправилно приложение на закона от съда. Действително в търговския регистър са извършват недопустими вписвания, за което е предвидена защитата по чл.29 ЗТРРЮЛНЦ, но това не е и не може да бъде аргумент за допускане на други подобни недопустими вписвания.

На следващо място е налице разминаване и противоречие между заявените и декларираните данни относно действителен собственик, както и между тях и вече вписани обстоятелства по партидата на едноличния собственик на капитала на дружеството жалбоподателя - А.Ю. АД, който е обявил за действителни собственици физическите лица К.Б. и А.Х., а не дружеството Е.Б. ЕАД, което дискредитира верността на декларираните данни от дружеството Б.Ф. ЕАД, а от друга страна осигурява проследимост на информацията относно собствеността.

Що се отнася до цитираната от жалбоподателя съдебна практика, то същата е известна на настоящия състав, който обаче споделя съображенията в противния смисъл, за които също са налице съдебни актове на Софийски апелативен съд – решение № 2231/11.10.2019 г., постановено по т.д. № 4597/2019 г. по описа на САС, ТО, 11 състав, решение № 2597 от 26.11.2019 г. по т. д. № 5149/2019 г., решение № 997 от 12.05.2020 г. по т. д. № 1333/2020 г. и др.

Предвид изложеното, съдът намира, че подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, съответно - постановеният отказ следва да бъде потвърден.

Не следва да се присъждат разноси в настоящото производство, тъй като разноси могат да се присъждат само в спорно производство, а настоящото

производство е едностранно. Изменението от чл.25 ЗТТРРЮЛНЦ от ДВ, бр.105/2020 г. и в частност изменението на ал.5, предвиждаща, че в производствата по обжалване на отказ съдът присъжда разноси по реда на ГПК не променя обстоятелството, че „по реда на ГПК“ разноси могат да се присъждат само в производства, в които участват насрещни страни, тъй като се възлагат именно на насрещна страна, а производството по обжалване на отказ на длъжностно лице по регистрацията не е такова и следователно използваната законодателна техника не води до никаква промяна в характера на производството и нормата относно разноските и лишена от смисъл и правни последици.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата с вх.№20211220172245 на „Б.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу отказ № 20211217112633/20.12.2021г на длъжностно лице по регистрацията към Агенция по вписванията, постановен по заявление с образец Б7 с вх. № 20211217112633 за вписване по партидата на „Б.Ф.“ ЕАД, на осн. чл. 63, ал. 1 и ал. 4 от ЗМИП, на действителен собственик.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му. Решението да се връчи на жалбоподателя.

Съдия при Софийски градски съд: _____